

Једна ствар је прилично сигурна - наредне српске парламентарне изборе сигурно неће одлучивати дубоко залагање за европске интеграције, а поене на Унији себи може да обезбеди једино опција евроскептика предвођена Коштуницом.

Једна ствар је прилично сигурна - наредне српске парламентарне изборе сигурно неће одлучивати дубоко залагање за европске интеграције, а поене на Унији себи може да обезбеди једино опција евроскептика предвођена Коштуницом. До таквог резултата довела је, пре свега, политика саме ЕУ, односно њено континуирано уцењивање и, можда још битније, омаловажавање Србије.

Тако слоган ДС-а „Европа нема алтернативу“ прети да на следећим изборима донесе више гласова Коштуници него што је 2008. донео Тадићу. Председник ДСС-а обезбедио је себи позицију апсолутног лидера на прилично упражњеном тржишту противника ЕУ, или много прецизније речено, на тржишту политичара који инсистирају на нешто праведнијој и равноправнијој позицији Србије у односу на Брисел. Једину конкуренцију представљају му сломљени радикали, чије је егзистирање на политичкој сцени орочено оног тренутка када је свакодневно појављивање Шешеља на ТВ екранима престало да буде занимљиво и најупорнијим љубитељима вицева о Муји и Хаси.

Коштуница је, дакле, укапирао да нема велике шансе у борби против Тадића и Николића, па је решио да их заобиђе и за свог највећег противника изабере Европску унију. Жестоко се противећи политици организације на чији помен трећина Срба добије осип, он је себи обезбедио гласове стотина хиљада људи који у бриселској бирократији виде узрок скоро свих српских проблема. Истовремено, борећи се против овог натприродног противника, Коштуница је капарисао митску позицију моралног победника. Сада му остаје само да из прикрајка посматра жестоко рвање Тадића и Николића око неизграђених мостова и процента незапослених.

Тадић и Николић ће, с друге стране, морати жестоко да се потруде да пронађу адекватан изборни слоган. ЕУ као тема не пије воду, а Косово ће обојица заобићи у широком луку, па им међусобно надгорњавање остаје као најреалнија опција. Ту је Тадић у тежој позицији, јер је, за разлику од Николића, дојадно народу, па ће председник морати да употреби сву своју доказану политичку вештину да за напредњацима не заостане онолико колико његови коалициони партнери могу заједно да добаце. Тадића на крају може да спасе једино Чедомир Јовановић, пошто је прилично јасно да Николићу она иста Унија из већег дела овог текста неће дозволити да направи коалицију са Коштуницом.

(Pres)